

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทักษะคิดต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง

Parenting Style, Attitude towards Violence Behavior, and Violent Behavior among Adolescents in Mueang District, Trang Province.

วรรณกร พลพิชัย^{1*}, จันตรา อุ้ยเอ็ง¹, เจตนา อินยรัตน์² และอมรรัตน์ อังอัจฉริยะ¹

Wannakorn Ponpichai^{1*}, Juntra Uieng¹, Jettana Inyarat² and Amornrat Aungaudchariya¹

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สาขาศึกษาทั่วไป, คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการประมง, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

¹ Assistant professor, Department of general education, Faculty of Fisheries Science and Technology, Rajamangala University of Technology Srivijaya.

² อาจารย์, สาขาศึกษาทั่วไป, คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการประมง, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

² Professor, Department of general education, Faculty of Fisheries Science and Technology, Rajamangala University of Technology Srivijaya.

*Corresponding author, E-mail: Wannakorn.p@rmutsv.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทักษะคิดต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง 2) ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และทักษะคิดต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชนในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือเยาวชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง จำนวน 6,934 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 379 ราย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการศึกษา พบว่า เยาวชนได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยรูปแบบเอาใจใส่และรูปแบบตามใจในระดับสูง ได้รับการเลี้ยงดูแบบควบคุมและแบบทอดทิ้งในระดับปานกลาง มีทักษะคิดเชิงลบต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในระดับต่ำมาก และมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอยู่ในระดับต่ำ ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ พบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ แบบควบคุม และแบบตามใจ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในระดับต่ำ ในส่วนของทักษะคิดต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง พบว่า ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูด ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเอง ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงด้านการทำลาย

สิ่งของ และทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงโดยรวมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในระดับสูง และมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่นในระดับปานกลาง

คำสำคัญ: รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู, ทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง, พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชน

Abstract

This research aimed to study 1) parenting style, attitudes towards violence behavior, and violence behavior 2) The correlation between parenting style and attitudes towards violence behavior with violence behavior of youth in Muang District, Trang Province. The population of the study was 6,934 youth residing in Muang District, Trang Province. The data were collected by questionnaires from a sample of 379 people. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and Pearson's correlation coefficient. The results showed that the youth were received a high level of empathic and permissive parenting style, have been raised moderately of authoritarian and uninvolved parenting style. There was a very low level of negative attitudes towards violence behavior and appeared low levels of violence behavior. For the correlation study, it was found that the empathic, authoritarian, and permissive parenting style were correlated with low levels of violence behavior. In terms of attitudes towards violence behavior, it was found that attitudes towards verbal violence behaviors, attitudes towards violence behavior towards physical violent behavior against self, attitudes towards violence behavior against object, and attitudes towards total violent behavior were correlated with high levels of violence behaviors and there was a moderate correlated with the attitudes towards physical violent behavior against other people.

Keywords: Parenting Style, Attitude towards Violence Behavior, Violence Behavior

บทนำ

ปัญหาในประเทศไทยในปัจจุบันจะพบว่ามีความหลายหลายปัญหาด้วยกัน หนึ่งในปัญหาสำคัญที่พบเห็นในข่าวได้เป็นประจำคือปัญหาการใช้ความรุนแรง ซึ่งจะพบว่ามีความรุนแรงในครอบครัว ความรุนแรงต่อเด็กและสตรีและปัญหาการใช้ความรุนแรงในสังคมทั่วไป กลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงจะพบว่ามีความรุนแรงตั้งแต่ระดับเด็ก วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่ แม้กระทั่งวัยผู้สูงอายุก็ยังคงพบปัญหานี้ จากสถิติความรุนแรงต่อเด็กและสตรีพบว่าเมื่ออัตราเพิ่มสูงขึ้นในทุก ๆ ปี โดยในปี 2558 สถิติความรุนแรงมีมากกว่า 3 หมื่นราย สาเหตุสำคัญมาจากทัศนคติที่ยังคงมองว่า ผู้ชายมีความเป็นผู้นำ เป็นใหญ่ในทุกเรื่อง ผู้หญิงจึงถูกกดขี่ รวมถึงเครื่องตีมีแอลกอฮอล์และยาเสพติด (วัลลภ ตังคณานุกฤษ, 2558) ซึ่งการใช้ความรุนแรงในครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สมาชิกในครอบครัวเกิดความเครียดความกดดันต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงนั้น ๆ รวมทั้งการอยู่ในสถานการณ์ในครอบครัวที่มีการใช้ความรุนแรงเป็นประจำจะทำให้บุคคลในครอบครัวเคยชินกับการใช้ความรุนแรง มองเรื่องการใช้ความรุนแรงเป็นเรื่องปกติและซึมซับพฤติกรรมนั้นไปใช้ต่อไปกับบุคคลอื่นๆ ในสังคม จึงนับได้ว่าพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องได้รับการแก้ไขโดยเร็วที่สุด เพื่อลดปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในสังคม

ปัจจุบันนี้จะพบว่าอายุของผู้กระทำความผิดอันเนื่องมาจากการใช้ความรุนแรงลดลงเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นความผิดเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาท ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยจำนวนคดีที่เด็กถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศ ตั้งแต่ปี 2552 – 2557 มีมากกว่า 33,194 คดี ในจำนวนนี้พบว่าอายุของเด็กที่กระทำความผิดมีตั้งแต่ 10 – 15 ปี (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, อ้างถึงใน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558) นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กและเยาวชนที่ทำความผิดซ้ำเพิ่มขึ้นต่อปีมากกว่า 10 % ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นว่า กระบวนการในการดูแลเด็กที่กระทำความผิดยังไม่สามารถทำให้เด็กกลับมาเป็นคนดีได้ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวและสถาบันทางสังคมต่างๆ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558)

สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่คุณคนมีความสัมพันธ์ แม้จะเป็นสถาบันเล็ก ๆ แต่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการหล่อหลอมให้บุคคลเติบโตขึ้นมามีลักษณะอย่างไร โดยสถาบันครอบครัวมีหน้าที่หลักคือการเลี้ยงดูให้สมาชิกเจริญเติบโตอย่างแข็งแรงสมวัยและทำหน้าที่ให้การอบรมสั่งสอนให้ประพฤติดนถูกต้องตามขนบธรรมเนียมประเพณี ประพฤติตนเป็นคนดีอยู่ในกรอบกฎหมาย กฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูนั้นมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการกำหนด บุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ทัศนคติต่าง ๆ การอบรมเลี้ยงดูประเภทต่าง ๆ ยังส่งผลให้บุคคลมีคุณลักษณะที่แตกต่างกันออกไปด้วย Baumrind (1971) แบ่งประเภทของการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 ประเภท คือการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian) เป็นการที่พ่อแม่ใช้อำนาจในการอบรมเลี้ยงดูให้เด็กทำตามความต้องการของตน ไม่มีการปรึกษาหารือกับเด็ก แสดงความไม่พอใจ ยอมรับเด็กน้อย ไม่ไว้ใจทางเห็น ให้ความอบอุ่นน้อยและลงโทษในระดับสูง การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative)

เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ควบคุมสูง ให้เด็กทำตามที่พ่อแม่ต้องการแต่มีการยอมรับในตัวเด็กสูงเช่นกัน มีการให้ความรักความอบอุ่นและให้เหตุผล การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissiveness) เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ยอมรับเด็กมากให้ความอบอุ่นแต่ไม่มีการประเมิเด็ก ควบคุมเด็กน้อย ปล่อยให้เด็กเป็นไปตามที่เด็กต้องการ

สำหรับสถานการณ์ปัญหาพฤติกรรมความรุนแรงในจังหวัดตรัง จากการสำรวจข้อมูลด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน โดยได้รวบรวมข้อมูลจากตำรวจภูธรจังหวัดตรัง สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดตรัง สรุปในภาพรวมพบว่าจำนวนรายงานความผิดคดีอาญาที่สำคัญ 3,538 คดี เป็นคดีเกี่ยวกับชีวิตและทรัพย์สิน ในจำนวนนี้เป็นคดีอาชญากรรมที่มีเด็กและเยาวชนเป็นผู้กระทำ และถูกกระทำ 233 คดี (สำนักทะเบียนจังหวัดตรัง กรมการปกครอง ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2558) ซึ่งถือว่าเป็นตัวเลขที่สูง ฉะนั้นจึงมีความน่าสนใจว่าเด็กและเยาวชน หรือวัยรุ่นที่ถูกกระทำหรือได้กระทำความผิดนั้น ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างไร มีทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงอย่างไรหรือเติบโตมาในสิ่งแวดล้อมแบบใด เพราะเหตุใดจึงสามารถก่อเหตุรุนแรงในลักษณะของผู้ใหญ่ได้เช่นนั้น โดยอำเภอเมือง จังหวัดตรัง มีประชากรประมาณ 90,000 คน ในจำนวนนี้เป็นวัยรุ่นที่มีอายุอยู่ในช่วง 13- 18 ปี ประมาณ 7,000 คน ฉะนั้น เพื่อเป็นการป้องกันและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง จึงมีความสนใจศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านครอบครัวของวัยรุ่นในประเด็นรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น ซึ่งการรับทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว จะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการนำมาป้องกัน แก้ไข และลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของครอบครัวและตัววัยรุ่นได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชนในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง
2. ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชนในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

สำหรับการศึกษานี้มีแนวคิด ทฤษฎี และกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

ดูลยา จิตตะยโสธร (2552) ได้จัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 4 รูปแบบ โดยปรับมาจากแนวคิดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของ Baumrind (1971) ดังนี้

1) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาสนับสนุนให้เด็กมีพัฒนาการตามวุฒิภาวะของเด็ก โดยที่บิดามารดาจะอนุญาตให้เด็กมีอิสระตามควรแก่วุฒิภาวะ แต่ในขณะเดียวกันบิดามารดาจะกำหนดขอบเขตพฤติกรรมของเด็ก และกำหนดให้เด็กเชื่อฟังและปฏิบัติตามแนวทางที่บิดามารดา กำหนดไว้อย่างมีเหตุผล

2) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (Authoritarian Parenting Style) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดา มีความเข้มงวดเรียกร้องสูง แต่ไม่ตอบสนองความต้องการของเด็กโดยสิ้นเชิง มีการจัดระบบการควบคุมและวางกฎเกณฑ์ให้เด็กปฏิบัติตามอย่างเข้มงวด โดยมีการอธิบายน้อยมาก หรือไม่มีเลย

3) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ (Permissive Parenting Style) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาปล่อยให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตามการตัดสินใจของเด็กโดยไม่มีการกำหนดขอบเขต ใช้การลงโทษน้อย ไม่เรียกร้องหรือควบคุมพฤติกรรมเด็ก เด็กสามารถแสดงออกซึ่งความรู้สึกและอารมณ์ได้อย่างเปิดเผย บิดามารดาอาจให้คำปรึกษาหรือพยายามใช้เหตุผลกับเด็ก แต่ไม่มีอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมของเด็ก

4) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Uninvolved Parenting Style) เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาไม่ให้ความสนใจหรือตอบสนองความต้องการของเด็ก ให้การดูแลเอาใจใส่ต่อเด็กน้อยมาก บิดามารดา กลุ่มนี้จะเพิกเฉยต่อเด็กพอ ๆ กับไม่เรียกร้องหรือวางมาตรฐานพฤติกรรมใด ๆ ให้เด็กปฏิบัติ

2. แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

Gibson (2000) ได้แบ่งองค์ประกอบของทัศนคติออกเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1) ความรู้สึก (Affective) องค์ประกอบด้านอารมณ์หรือความรู้สึกของทัศนคติคือการได้รับการถ่ายทอดการเรียนรู้จากพ่อแม่ ครูอาจารย์ หรือกลุ่มของเพื่อนๆ

2) ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive) องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจของทัศนคติจะประกอบด้วย การรับรู้ของบุคคล ความคิดเห็น และความเชื่อของบุคคล หมายถึง กระบวนการคิด ซึ่งเน้นไปที่การใช้เหตุผลและตรรกะ องค์ประกอบที่สำคัญของความรู้ ความเข้าใจ คือความเชื่อในการประเมินผล หรือความเชื่อที่ถูกประเมินผลไว้แล้วโดยตัวเองประเมิน

3) พฤติกรรม (Behavior) องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจของทัศนคติจะหมายถึง แนวโน้มหรือความตั้งใจของคนที่จะแสดงบางสิ่งบางอย่างหรือที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่างต่อบุคคลหนึ่งสิ่งใดสิ่งใด ในทางใดทางหนึ่ง

Schermerhorn (2000) กล่าวว่าทัศนคติประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ

1) องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Component) คือ ทัศนคติที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้ และข้อมูล และข้อมูลที่บุคคลหนึ่งมี ซึ่งความเชื่อจะแสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของบุคคลหรือสิ่งของและข้อสรุปที่บุคคลได้มีต่อบุคคลหรือสิ่งของนั้น ๆ

2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) คือความเฉพาะอย่าง ซึ่งเกี่ยวข้องกับผลกระทบส่วนบุคคล ซึ่งได้จากสิ่งเร้าหรือสิ่งที่เกิดก่อนทำให้เกิดทัศนคตินั้น ๆ

3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) คือความตั้งใจที่จะประพฤติในทางใดทางหนึ่ง โดยมีรากฐานมาจากความรู้สึกเฉพาะเจาะจงของบุคคล หรือทัศนคติของบุคคล

สามารถสรุปได้ว่าทัศนคติเป็นเรื่องของความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทัศนคติมีทั้งด้านบวก ด้านลบ และแบบกลาง ๆ โดยทัศนคตินี้มีส่วนสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล โดยบุคคลมีทัศนคติต่อสิ่งนั้น ๆ อย่างไร ย่อมมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับทัศนคตินั้น ๆ โดยองค์ประกอบของทัศนคติสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจ องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก และองค์ประกอบด้านพฤติกรรม

3. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

Yudofsky et al., (1986) ได้แบ่งพฤติกรรมรุนแรงของออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้

1) พฤติกรรมรุนแรงทางคำพูด (verbal violent behavior) ประกอบด้วยอาการส่งเสียงดัง หรือตะโกนด้วยความโกรธ ตะโกนว่ากล่าวดูถูกคนอื่น

2) พฤติกรรมรุนแรงต่อร่างกายตัวเอง (physical violent behavior against self) ประกอบด้วย พฤติกรรมการทำร้ายตนเอง

3) พฤติกรรมรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น (physical violent behavior against other people)

4) พฤติกรรมรุนแรงด้านทำลายสิ่งของ (violent behavior against object)

สุรัสวดี พนมแก่น (2554) ได้สรุปรูปแบบการกระทำรุนแรงในบริบทของการศึกษาพฤติกรรมความรุนแรงของวัยรุ่น โดยแบ่งพฤติกรรมรุนแรงของเด็กวัยรุ่นแบ่งเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1) พฤติกรรมรุนแรงต่อร่างกาย (Physical abuse) หมายถึง การใช้กำลังหรือวิธีการใด ๆ ก็ตามที่ทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ

2) พฤติกรรมต่อจิตใจ หรืออารมณ์ (Psychological maltreatment or Emotional abuse) หมายถึง การกระทำที่ไม่ได้กระทำต่อเนื้อตัว ร่างกาย แต่มีผลเสียต่อสภาพจิตใจ หรือเกิดอันตรายต่อร่างกาย

3) พฤติกรรมรุนแรงทางเพศ (Sexual abuse) หมายถึง การล่วงเกินทางเพศ ซึ่งมีผลคุกคามต่อสุขภาพผู้ถูกกระทำทั้งกาย ใจ อารมณ์ และสังคม

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศรัญญา อิชิตะ (2553) ได้วิจัยเรื่องการศึกษากิจกรรมความรุนแรงของนักเรียนวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนวัยรุ่นมีพฤติกรรมความรุนแรง คือ 1) สาเหตุด้านตนเอง พบว่านักเรียนวัยรุ่นมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับผู้ปกครองเป็นประจำ มีทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นปกติธรรมดา และการมีพฤติกรรมความรุนแรงทำให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อนประกอบกับนักเรียนเป็นวัยรุ่นมีลักษณะเป็นคนไม่โหยง่ายอารมณ์เปลี่ยนแปลงได้ง่าย 2) สาเหตุด้านครอบครัวพบว่าเกิดจากการมีครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ครอบครัวหย่าร้าง บิดาหรือมารดาเสียชีวิตนักเรียนขาดการดูแลและเอาใจใส่จากผู้ปกครองบรรยากาศในบ้านไม่น่าอยู่อาศัยมีการทะเลาะเบาะแว้งกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว 3) สาเหตุทางสังคมด้านเพื่อนนักเรียนให้ความสำคัญกับเพื่อนมากถูกเพื่อนชักชวนให้มีเรื่องชกต่อยทะเลาะวิวาทด้านเพื่อนนักเรียนชอบติดตามข่าวนักเรียนนักศึกษาข่าวกวกรุมทำร้ายกันจนส่งผลให้เกิดความเคียดชังต่อพฤติกรรมความรุนแรงว่าเป็นเรื่องธรรมดาของวัยรุ่นด้านเกมออนไลน์พบว่านักเรียนเล่นเกมที่มีเนื้อหาความรุนแรงเป็นประจำทำให้ซึมซับเอาพฤติกรรมความรุนแรงไว้กับตัวเองและมาแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อเพื่อนหรือคนที่อ่อนแอกว่า

เกวลี นาควิโรจน์ และคณะ (2555) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่าทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตามลำดับและรูปแบบการเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรง โดยพบว่านักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตมีพฤติกรรมรุนแรงต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตรและแบบควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Christopher J. Ferguson, Claudia San Miguel, Richard D. Hartley (2009) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์หลายตัวแปรเกี่ยวกับความรุนแรงและความก้าวร้าวของเยาวชน: อิทธิพลของครอบครัว ครอบครัว ชุมชน และเพื่อน ความรุนแรงของสื่อ ผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลของความกดดัน ลักษณะบุคลิกภาพต่อต้านสังคม ความซึมเศร้าและผู้ปกครอง ที่ใช้การลงละเมิดทางจิตวิทยา มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดต่อการเป็นปัจจัยเสี่ยงที่สอดคล้องกับการใช้ความรุนแรงและความก้าวร้าวของเยาวชน ในขณะที่คุณภาพของเพื่อนบ้าน การใช้ความรุนแรงในครอบครัวของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์มากกับการใช้ความรุนแรงของเยาวชน ส่วนการเปิดรับสื่อโทรทัศน์หรือวิดีโอเกมที่รุนแรงไม่ใช่ปัจจัยทำนายการใช้ความรุนแรงและความก้าวร้าวของเยาวชน

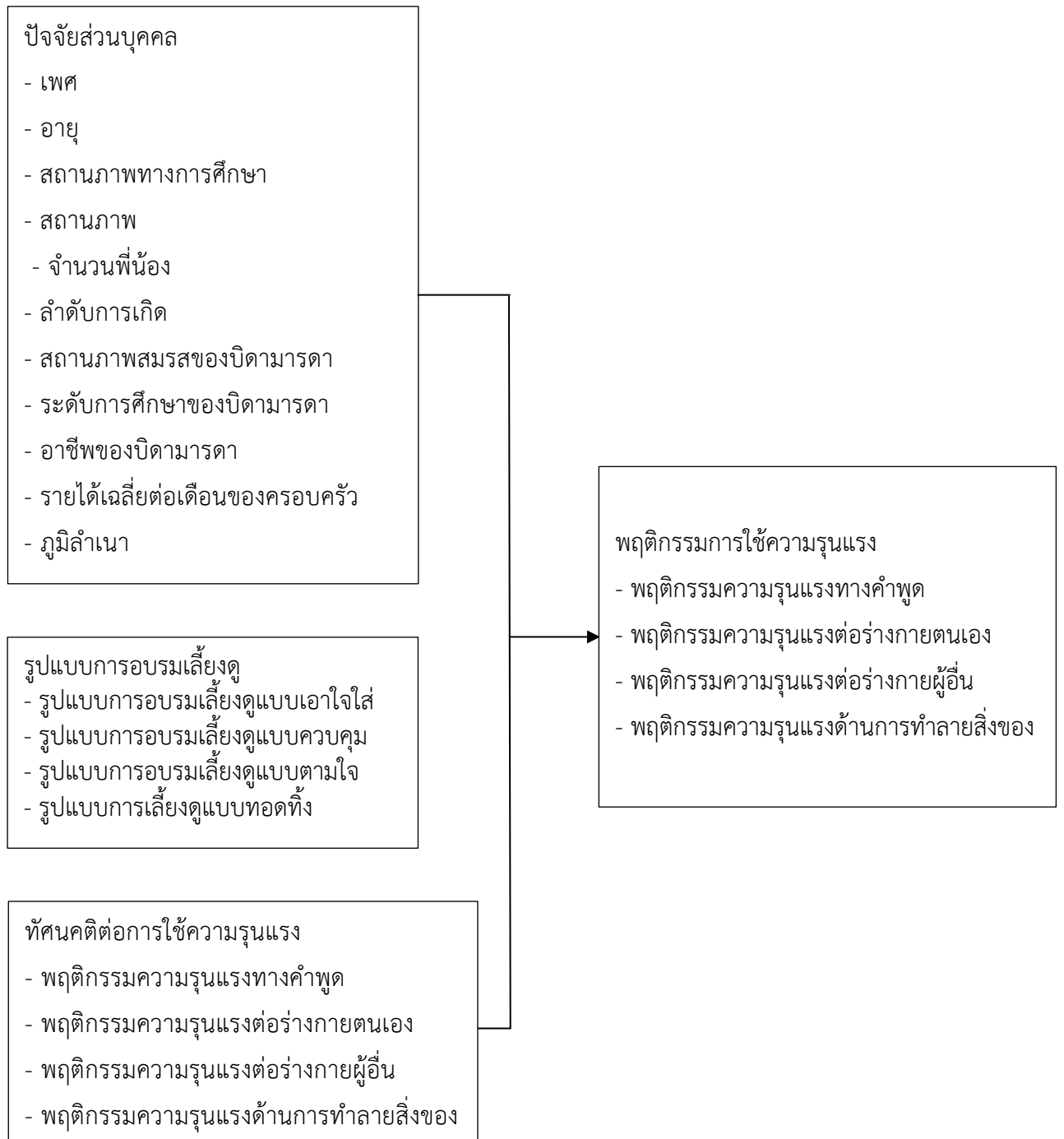

กรอบแนวคิดของการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือเยาวชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง ที่มีอายุตั้งแต่ 14 –18 ปี จำนวน 6,934 คน

2) การคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง คำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยคำนวณจากจำนวนประชากรเยาวชนโดยใช้สูตรของ Yamane (1973) ได้ขนาดตัวอย่าง 379 ราย การสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วนประชากร (Proportional Stratified Random Sampling) ตามจำนวนเยาวชนในแต่ละตำบล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถามประกอบการสัมภาษณ์โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีข้อความเกี่ยวกับ เพศ อายุ สถานภาพทางการศึกษา สถานภาพสมรส จำนวนพี่น้อง ลำดับการเกิด สถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว และตำบลที่อาศัยอยู่

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู โดยข้อความ สร้างขึ้นจากแนวคิดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของ Diana Baumrind (1971) และ Maccoby and Martin (1983) ประกอบด้วยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4 แบบ ได้แก่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ข้อคำถามสร้างขึ้นจากแนวคิดทัศนคติ ของ Gibson (2000) ที่กล่าวว่าทัศนคติประกอบด้วย องค์ประกอบด้านความรู้สึกองค์ประกอบด้านความเข้าใจ และองค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม โดยใช้คำนิยามของทัศนคติทั้ง 3 ด้าน เป็นแนวในการสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับตัวแปรตาม คือพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง 4 ด้าน ตามแนวคิดของ Yudofsky et al., 1986 ได้แก่ ทัศนคติเชิงลบต่อพฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูด พฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเอง พฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น และพฤติกรรมการรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ข้อคำถามสร้างขึ้นจากแนวคิดของ Yudofsky et al., (1986)

ลักษณะข้อคำถามตอนที่ 2-4 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบโดยเริ่มจากระดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ข้อความที่ไม่มีลักษณะในเชิงบวก โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ค่าคะแนน
จริงมากที่สุด	5
จริงมาก	4
จริงปานกลาง	3
จริงน้อย	2
ไม่จริงเลย	1

ซึ่งสามารถแปลความหมายระดับคะแนนได้ดังนี้

ช่วงระดับคะแนน	หมายถึง
1.00-1.80	มีค่าคะแนนในระดับสูงมาก
1.81-2.60	มีค่าคะแนนในระดับสูง
2.61-3.40	มีค่าคะแนนในระดับปานกลาง
3.41-4.20	มีค่าคะแนนในระดับต่ำ
4.21-5.00	มีค่าคะแนนในระดับต่ำมาก

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

วิธีการและขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1) ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม โดยในการสร้างข้อคำถามนั้นผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎีดังกล่าวมาปรับให้เข้ากับบริบทของงานวิจัยขั้นนี้

2) การหาความเที่ยงตรง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษาและนำมาแก้ไขปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

3) นำเสนอโครงการต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ เพื่อขออนุมัติอนุญาตดำเนินการวิจัย

4) ตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มประชากร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผลจากการวิเคราะห์ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้

- แบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.897 และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านได้ค่าความเชื่อมั่น

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่	เท่ากับ 0.787
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม	เท่ากับ 0.847
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ	เท่ากับ 0.710

รูปแบบการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง	เท่ากับ 0.893
- แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ค่าความเชื่อมั่นทั้งหมดเท่ากับ 0.895 และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านได้ค่าความเชื่อมั่น	
ทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูด	เท่ากับ 0.780
ทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเอง	เท่ากับ 0.789
ทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น	เท่ากับ 0.763
ทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ	เท่ากับ 0.796
- แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการการใช้ความรุนแรง มีค่าความเชื่อมั่นทั้งหมดเท่ากับ 0.886 และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านได้ค่าความเชื่อมั่น	
พฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูด	เท่ากับ 0.755
พฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเอง	เท่ากับ 0.808
พฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น	เท่ากับ 0.740
พฤติกรรมความรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ	เท่ากับ 0.769

ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ซึ่งมีค่าความสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.00 -1.00 ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้เกณฑ์การจัดระดับความสัมพันธ์ของ Hinkle (1998) ซึ่งมีเกณฑ์ในการวัดระดับดังนี้

ค่า r	ระดับของความสัมพันธ์
0.90 - 1.00	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
0.70 - 0.90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
0.50 - .70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
0.30 - 0.50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
0.00 - 0.30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการนำแบบสอบถามไปแจกให้กับกลุ่มตัวอย่าง และมีการอธิบายคำชี้แจง แนะนำวิธีการตอบแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างทุกคนก่อนตอบแบบสอบถามโดยมีมาตรฐานเดียวกัน พร้อมทั้งชี้แจงตามเอกสารผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล
2. ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อและส่งคืน ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามทุกฉบับ หากตรวจพบข้อผิดพลาดหรือกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามไม่ครบ จะให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามใหม่และรอรับแบบสอบถามพร้อมกับตรวจสอบอีกครั้ง
3. นำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

4. นำแบบสอบถามที่ตรวจให้คะแนนแล้วมาบันทึกคะแนนโดยการลงรหัสและบันทึกข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ เพื่อรอการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. การวิเคราะห์เพื่อบรรยายลักษณะข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้ในการอธิบายลักษณะของข้อมูลที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้หาค่าเฉลี่ยของข้อมูลต่างๆ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้คู่กับค่าเฉลี่ยเพื่อแสดงลักษณะการกระจายของข้อมูล

2. สถิติเชิงอ้างอิง (Inferential Statistics)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product moment correlation coefficient) สำหรับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

กำหนดสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ คือ มีระดับนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัย

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชน

1) การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของเยาวชน

ผลการวิเคราะห์รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูรายด้านพบว่าเยาวชนได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยรูปแบบเอาใจใส่และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจในระดับสูง ($\bar{x} = 3.69$, $\bar{x} = 3.48$) และได้รับการเลี้ยงดูแบบควบคุมและแบบทอดทิ้งในระดับปานกลาง โดยได้รับการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่สูงที่สุด และได้รับการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งน้อยที่สุด ($\bar{x} = 3.05$, $\bar{x} = 2.77$) (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของเยาวชน

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	\bar{x}	SD	ระดับ
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่	3.69	0.73	สูง
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม	3.05	0.67	ปานกลาง
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ	3.48	0.59	สูง
รูปแบบการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง	2.77	0.53	ปานกลาง

2) ผลการวิเคราะห์ทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชนโดยรวมและรายด้าน พบว่า เยาวชนมีทัศนคติเชิงบวกต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยรวมในระดับต่ำมาก เมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านพบว่า มีเยาวชนมีทัศนคติเชิงบวกต่อพฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูดและพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเองในระดับต่ำ ($\bar{x} = 3.97$, $\bar{x} = 4.22$) มีทัศนคติเชิงบวกต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงร่างกายผู้อื่นและพฤติกรรมความรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของในระดับต่ำมาก ($\bar{x} = 4.29$, $\bar{x} = 4.20$) (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับทัศนคติเชิงบวกต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

ทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง	(\bar{x})	S.D.	ระดับ
ทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูด	3.97	0.66	ต่ำ
ทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเอง	4.22	0.69	ต่ำ
ทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น	4.29	0.66	ต่ำมาก
ทัศนคติต่อพฤติกรรมความรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ	4.20	0.58	ต่ำมาก
ค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยรวม	4.16	0.54	ต่ำมาก

3) ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชนโดยรวมและรายด้าน พบว่า เยาวชนมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{x} = 4.00$) เมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านพบว่า มีเยาวชนมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอยู่ในระดับต่ำ 3 ด้าน คือ พฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูด ($\bar{x} = 3.89$) พฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น ($\bar{x} = 3.94$) และพฤติกรรมความรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ ($\bar{x} = 4.04$) ส่วนพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเองอยู่ในระดับต่ำมาก ($\bar{x} = 4.22$) (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชน

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง	\bar{x}	SD	ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง
พฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูด	3.89	0.65	ต่ำ
พฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเอง	4.22	0.67	ต่ำมาก
พฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น	3.94	0.69	ต่ำ
พฤติกรรมความรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ	4.04	0.74	ต่ำ
ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยรวม	4.00	0.56	ต่ำ

4) ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทักษะคิดต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ แบบควบคุม และแบบตามใจ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในระดับต่ำ ในขณะที่รูปแบบการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ในส่วนของทักษะคิดต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง พบว่า ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูด ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเอง ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ และทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงโดยรวม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในระดับสูง และมีความสัมพันธ์กับทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่นในระดับปานกลาง (ตาราง 5)

ตารางที่ 5 ผลการศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทักษะคิดต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรม การใช้ความรุนแรงของเยาวชนในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง

ตัวแปร	พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง		ระดับความสัมพันธ์
	r	p	
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู			
1. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่	0.442**	0.000	ระดับต่ำ
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม	0.137**	0.008	ระดับต่ำ
3. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ	0.436**	0.000	ระดับต่ำ
4. รูปแบบการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง	0.063	0.222	ns
ทักษะคิดต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง			
1. ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงทางคำพูด	0.756**	0.000	สูง
2. ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายตนเอง	0.752**	0.000	สูง
3. ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น	0.679**	0.000	ปานกลาง
4. ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ	0.746**	0.000	สูง
5. ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรงโดยรวม	0.758**	0.000	สูง

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

** หมายถึง มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ที่สนใจต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1) ผลการศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของเยาวชน พบว่า เยาวชนได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยรูปแบบเอาใจใส่และรูปแบบตามใจในระดับสูง โดยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เป็นรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือผู้ที่เลี้ยงดูให้เด็กมีพัฒนาการตามวุฒิภาวะของเด็ก โดยที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูจะอนุญาตให้เด็กมีอิสระตามควรแก่วุฒิภาวะ แต่ในขณะที่เดียวกันบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูจะกำหนดขอบเขตพฤติกรรมของเด็ก ให้เด็กเชื่อฟังและปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดไว้อย่างมีเหตุผล ถึงแม้บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูจะมีการเรียกร้องสูงแต่ก็ให้ความรักความอบอุ่นและใส่ใจต่อเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเองรับฟังเหตุผลจากเด็กและสนับสนุนให้เด็กมีส่วนร่วมในการคิดตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ของครอบครัว ส่วนรูปแบบตามใจคือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูปล่อยให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตามการตัดสินใจของเด็กโดยไม่มีการกำหนดขอบเขต ใช้การลงโทษน้อยไม่เรียกร้องหรือควบคุมพฤติกรรมเด็กสามารถแสดงออกซึ่งความรู้สึกและอารมณ์ได้อย่างเปิดเผย บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูอาจให้คำปรึกษาหรือพยายามใช้เหตุผลกับเด็ก แต่ไม่มีอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมของเด็กและให้ความรัก ความอบอุ่น และตอบสนองความต้องการของเด็ก (Baumrind (1971), Maccoby and Martin (1983)

2) ผลการศึกษาทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชน พบว่า เยาวชนมีทัศนคติเชิงบวกต่อพฤติกรรมความรุนแรงในแต่ละด้านในระดับต่ำและระดับต่ำมาก อาจเนื่องมาจากเยาวชนได้รับการปลูกฝังหรืออบรมสั่งสอนผ่านครอบครัว สถาบันการศึกษา ซึ่งทั้งสองสถาบันนี้มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความคิด ทัศนคติ และพฤติกรรม ซึ่งเมื่อได้รับการปลูกฝังและอบรมมาอย่างเหมาะสมจึงทำให้หล่อหลอมเป็นทัศนคติที่เหมาะสมเช่นกัน สอดคล้องกับ เกวลี นาควิโรจน์ และคณะ (2555) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่าทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวะ ตามลำดับและรูปแบบการเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรง โดยพบว่านักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตมีพฤติกรรมรุนแรงต่อนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร และแบบควบคุม

3) ผลการศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง พบว่า เยาวชนมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยรวมในระดับต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากเยาวชนส่วนใหญ่อยู่ในระบบการศึกษา มีโอกาสได้รับการขัดเกลา ส่งเสริมให้รู้จักควบคุมอารมณ์ หรือผ่อนคลายความตึงเครียดด้วยวิธีการที่เหมาะสม ครอบครัวให้ความรักความอบอุ่นจากครอบครัว ไม่มีการใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว เป็นต้น ซึ่งวิธีการเหล่านี้สามารถช่วยลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงแก่เด็กและเยาวชนได้ โดยสอดคล้องกับ Christopher J. et al. (2009) ที่ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์หลายตัวแปรเกี่ยวกับความรุนแรงและความก้าวร้าวของเยาวชน: อิทธิพลของครอบครัวคนรอบข้าง ภาวะซึมเศร้า และความรุนแรงของสื่อ ผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลของ

ความกดดัน ลักษณะบุคลิกภาพต่อต้านสังคม ความซึมเศร้าและผู้ปกครอง ที่ใช้การล่วงละเมิดทางจิตวิทยา มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดต่อการเป็นปัจจัยเสี่ยงที่สอดคล้องกับการใช้ความรุนแรงและความก้าวร้าวของเยาวชน ในขณะที่คุณภาพของเพื่อนบ้าน การใช้ความรุนแรงในครอบครัวของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์มากกับการใช้ความรุนแรงของเยาวชน ส่วนการเปิดรับสื่อโทรทัศน์หรือวิดีโอเกมที่รุนแรงไม่ใช่ปัจจัยทำนายการใช้ความรุนแรงและความก้าวร้าวของเยาวชน

4) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชน ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ แบบควบคุม และแบบตามใจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่และแบบตามใจ เป็นรูปแบบที่ทำให้บุคคลมีบุคลิกเอาแต่ใจตนเอง เมื่อมีความต้องการสิ่งใดจะต้องได้รับการตอบสนอง และเมื่อไม่ได้ดังใจก็จะแสดงพฤติกรรมต่อต้านในลักษณะก้าวร้าว ในขณะที่รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมจะทำให้บุคคลเกิดความเก้บกด กดดัน ขาดความเป็นตัวของตัวเอง และมักสะท้อนความรู้สึกรออกมาในรูปแบบของความก้าวร้าว ซึ่งสอดคล้องกับ เกษตรชัย และหิม และอุทิศ สังขรัตน์ (2555) ที่ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคุณลักษณะทางจิต ปัจจัยการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และปัจจัยอิทธิพลความรุนแรงกับพฤติกรรมการรังแกของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า ความคับข้องใจ การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด กวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อิทธิพลความรุนแรงของเพื่อน อิทธิพลความรุนแรงของสื่อโทรทัศน์ อิทธิพลความรุนแรงของเกม และอิทธิพลความรุนแรงของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการรังแกของนักเรียน ซึ่งความคับข้องใจ และอิทธิพลความรุนแรงของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการรังแกของนักเรียนมากที่สุด

5) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเยาวชน พบว่า ทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงทางคำพูด ทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงต่อร่างกายตนเอง ทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ และทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยรวม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในระดับสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ปัจจัยแวดล้อมที่เยาวชนได้รับทั้งจาก ครอบครัว สังคม กลุ่มเพื่อน สถาบันการศึกษา ศาสนา และสื่อต่าง ๆ มีส่วนในการกำหนดทัศนคติ เพราะปัจจัยดังกล่าวเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเยาวชน เยาวชนมีโอกาสได้รับข้อมูลและเนื้อหาของสารต่าง ๆ ที่มีความหลากหลาย ซึ่งมีทั้งด้านบวกและด้านลบ โดยเฉพาะสื่อประเภทต่าง ๆ ที่มีในปัจจุบัน มีการนำเสนอเนื้อหาสาระ ทั้งที่มีความเหมาะสมและไม่เหมาะสม หลายช่องทางมีการนำเสนอเนื้อหาที่มีการใช้ความรุนแรงทั้งทางคำพูดและการกระทำ เช่น เนื้อหาในละคร ภาพยนตร์ ในเพลง มิวสิควิดีโอ เป็นต้น โดยการรับสิ่งเหล่านี้สามารถทำให้เกิดการซึมซับจนกลายเป็นค่านิยมและทัศนคติ และทัศนคติจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลต่อไป ดังนั้น การมีทัศนคติต่อพฤติกรรมใช้ความรุนแรงอย่างไร จึงเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคลได้เช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ วิรยาพร กมลธรรม (2560) ที่ได้ศึกษาเรื่องความรุนแรงที่ปรากฏในสื่อ

กรณีศึกษา ละครโทรทัศน์เรื่อง ล่า 2017 และได้กล่าวว่าคุณลักษณะความรุนแรงที่พบในละครไทยมีเนื้อหาทำให้เกิดการสะเทือนใจ ถึงแม้จะเป็นละครที่ผลิตออกมาเพื่อให้เนื้อหาสะท้อนสังคม เช่น ปัญหาการข่มขืน ผู้มีอำนาจใช้อำนาจในทางที่ผิด ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ผู้ชายมีบทบาทอำนาจมากกว่าผู้หญิง แต่อีกด้านหนึ่งละครสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ชมได้ เป็นเครื่องมือโน้มน้าวจิตใจในการหาทางออกในวิธีที่ผิดเช่น ในละครสามารถชำระแค้นโดยการทำร้ายและตัวละครชำระแค้นสำเร็จ ผู้ชมจะสังเกตผลลัพธ์ของการกระทำของตัวละคร และนำไปเป็นต้นแบบในการกระทำ

เอกสารอ้างอิง

- เกวลี นาควิโรจน์. (2555) *ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงรูปแบบการเลี้ยงดูและการปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช) กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยมหิดล.ข่าวช่อง 8. (2560). *ข่าวฆ่าในเมืองตรัง*, 15 พฤษภาคม 2560. https://www.thaich8.com/news_detail/31680.
- เกษตรชัย และหิม และ อุทิศ สังข์รัตน์. (2555). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคุณลักษณะทางจิต ปัจจัยการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และปัจจัยอิทธิพลความรุนแรงกับพฤติกรรมการรังแกของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลา*.วารสารศิลปศาสตร์, 4(2), 65-82.
- ดุลยา จิตตะยโสธร. (2552). *รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู: แนวคิดของ Diana Baumrind*. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย*, 29(4), 173-187.
- วิริยาพร กมลธรรม. (2560). *ความรุนแรงที่ปรากฏในสื่อ กรณีศึกษา ละครโทรทัศน์เรื่อง ล่า 2017. การค้นคว้าอิสระเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ*
- วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์. (2558). *สถิติความรุนแรง*, 15 พฤษภาคม 2560. <http://www.bangkokbiznews.com/news/detail/674771>.
- ศรัญญา อิชิตะ. (2553). *การศึกษาพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรัสวดี พนมแก่น. (2554). *ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับพฤติกรรมรุนแรงของเด็กวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษาอำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์. ขอนแก่น. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2558). *วิเคราะห์เด็กและเยาวชน*. กรุงเทพฯ. ห้างหุ้นส่วนจำกัดบางกอกบล็อก.
- Baumrind, D. (1971). "Current Patterns of Parental Authority." *Developmental Psychology Monographs* 4: 1-103.

Gibson, J. (2000). *Organizations, Behavior, Structure, Processes* (9th ed.). New York: McGraw - Hill.

Christopher J. et al. (2009). A Multivariate Analysis of Youth Violence and Aggression: The Influence of Family, Peers, Depression, and Media Violence. *The Journal of pediatrics* 155(6):904-908.

Maccoby, E.E., and Martin, J. (1983). "Socialization in the Context of Family: Parent-Child Interaction." In P.H. Mussen (ed.), *Handbook of Child Psychology*, Vol. 4 Socialization, Personality, and Social Development, pp. 1-101.

Schermerhorn, J. R. (2000). *Management* (7th ed). New York: John Wiley & Sons.

Yamane, Taro. (1970). *Statistic: Introductory Analysis*. (2nd ed. New York: Harper and Row.

Yudofsky, W. (1986). The overt aggression scale for the objective rating of verbal and Physical aggression. *American Journal of Psychiatry*, 143(1),-35-39